

**MINISTERUL FINANTELOR
AL REPUBLICII MOLDOVA**

23.05.2023 nr. 04-06/459

La nr. 17 mai 2023 nr. 03/4090

Ministerul Justiției

e-mail: secretariat@justice.gov.md

copie: **Cancelaria de Stat**

e-mail: cancelaria@gov.md

Ministerul Finanțelor a examinat repetat proiectul de hotărâre privind aprobarea proiectului de lege pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și Codului contravențional) (număr unic 68/MJ/2023), autor – Ministerul Justiției, și în limita competențelor sale funcționale, comunică următoarele.

În urma examinării proiectului, se atestă faptul că propunerile înaintate nu s-au regăsit în conținutul acestuia, motiv din care reiterăm despre susținerea în continuare a propunerilor formulate prin avizul nr.04-06/145 din 23.02.2023.

În aceeași ordine de idei, în urma analizei sintezei obiecțiilor și propunerilor, se constată că Procuratura Generală și Ministerul Afacerilor Interne au prezentat obiecții similare, cu referire la art. 262 și 273 din Codul de procedură penală, ce vizează procedura de sesizare a organului de urmărire penală, precum și competența și acțiunile organului de constatare.

Ministru

Digitally signed by Sirețeanu Veronica
Date: 2023.05.23 15:15:30 EEST
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova

Veronica SIREȚEANU

*Executori: Morcov Marin
Tel.: 022 82-34-78
Mariana Gîrleanu
tel.: 022 26-25-40*

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE ȘI INTEGRĂRII EUROPENE
AL REPUBLICII MOLDOVA

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS AND EUROPEAN INTEGRATION
OF THE REPUBLIC OF MOLDOVA

Str. 31 August 1989 80, MD-2012 Chișinău • Tel: (373 22) 578205 • Fax: (373 22) 232302 • <http://www.mfa.gov.md>

Nr. DI/3/041-5734 din 18 mai 2023

La nr. 03/4090 din 17 mai 2023

Ministerul Justiției
Copie: Cancelaria de Stat

Ministerul Afacerilor Externe și Integrării Europene a reexaminat *proiectul Hotărârii Guvernului privind aprobarea proiectului de lege pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și Codului contravențional) (număr unic 68/MJ/2023)* și, în limita competențelor funcționale, comunică lipsa de obiecții, reiterând astfel poziția MAEIE expusă prin avizul nr. DI/3/041-1717 din 13 februarie 2023.

Digitally signed by Mișu Mihail
Date: 2023.05.18 16:02:35 EEST
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova

Mihai MÎȚU
Secretar General

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII AL REPUBLICII MOLDOVA

Nr. 24/ 1449 din 22.05.2023

La nr. 03/4090 din 17.05.2023

Ministerul Justiției

Prin prezenta, Ministerul Sănătății a examinat repetat Proiectul de lege pentru modificarea unor acte normative (Codului de procedură penală și Codului contravențional) număr unic 68/MJ/2023 și în limita competențelor funcționale Vă comunică că nu are obiecții și propuneri.

Ministru

Ala NEMERENCO

Ex: Maxim Donici
tel: 022268849

str. Vasile Alecsandri 2, MD-2009, mun. Chișinău
Tel. +373 22 268 885, +373 22 268 818; Fax. +373 22 738 781; e-mail: office@ms.gov.md
<https://ms.gov.md>

Nr. 38/2398 din „25” mai 2023
La nr. 03/4090 din „17” mai 2023

Ministerul Justiției

Ministerul Afacerilor Interne a examinat repetat proiectul de lege pentru modificarea unor acte normative (Codul de procedură penală și Codul contravențional) (număr unic 68/MJ/2023), autor – Ministerul Justiției și, comunică în ordinea argumentelor ce succed.

I. La art. II din proiect, ce vizează modificarea Codului de procedură penală nr.122/2003, se înaintează propuneri și obiecții, după cum urmează.

1. La pct. 1, se propune completarea art. 6 din Codul de procedură penală cu o noțiune nouă, cu următorul cuprins:

„semnătură electronică – date în formă electronică, care sunt atașate sau logic asociate cu alte date în formă electronică și care sunt utilizate ca metodă de autentificare și identificare.”.

Propunerea expusă derivă din necesitatea implementării dosarului electronic, iar circulația electronică a documentelor și modalitatea de autentificare a acestor documente nu este prevăzută în actuala redacție a Codului de procedură penală. Includerea acestei prevederi va asigura simplificarea circulației actelor în cadrul procesului de urmărire penală și judecări a cauzei, acordând posibilitatea părților de a aplica semnătura electronică pe documente.

2. La pct. 2, se reiterează faptul că amendamentul propus la art. 7 alin. (3²) nu se susține, or nu este rezonabil ca până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate să fie suspendată judecarea cauzei la etapa de deliberare și adoptare a hotărârii judecătorești. Respectiv, se reliefează că nu este relevantă și oportună desfășurarea etapei dezbaterilor judiciare dacă este pusă la îndoială constituționalitatea unei prevederi legale. Dezbaterile judiciare au drept scop de a realiza totalurile cercetării judecătorești, de a materializa, analiza și aprecia probele de către părți de pe poziția apărării și acuzării, de a prezenta judecății părerile părților asupra concluziilor juridice care decurg din materialul cercetării judecătorești, or în asemenea circumstanțe ar fi alogic ca o parte a procesului să își întemeieze alegațiile pe o normă a cărei constituționalitate este îndoielnică și precară.

În acest sens, este relevantă Decizia nr. 178 din 03 noiembrie 2022 privind sesizarea nr. 176g din 3 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului 7 alin.(3²) din Codul de procedură penală, prin care Curtea

Constituțională a declarat inadmisibilă sesizarea privind declararea neconstituțională a textului „însă, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate, dezbaterile judiciare se suspendă”. Curtea constată că soluția legislatorului, care a prevăzut că în cazul ridicării excepției de neconstituționalitate la etapa de pregătire a ședinței de judecată, instanța poate continua judecarea cauzei până la etapa dezbaterilor judiciare, când trebuie să dispună suspendarea procesului, **urmărește să excludă aplicarea normelor contrare Constituției la soluționarea cauzei.**

Pe de altă parte, se asigură judecarea cauzei într-un termen rezonabil, avându-se în vedere faptul că părțile procesului pot continua examinarea cauzei după ridicarea excepției de neconstituționalitate, prin posibilitatea de a formula cereri și demersuri, de a examina probele prezentate, de a audia inculpatul și martorii etc. Curtea reține că dispozițiile contestate asigură un echilibru just între interesele concurente, precum și legalitatea procesului și judecarea cauzei într-un termen rezonabil¹.

3. La pct. 13, ce vizează amendarea art. 56 alin. (2) din Codul de procedură penală, se insistă asupra includerii propunerilor prezentate în cadrul grupului de lucru ce țin de extinderea spectrului de atribuții pentru conducătorii organului de urmărire penală și acordarea pârghiilor legislative pentru a asigura efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, completă și obiectivă. Odată cu excluderea prin lege a unor atribuții procesuale ale conducătorului organului de urmărire penală, se relevă mai multe probleme de ordin procesual care afectează grav activitatea de urmărire penală, în special procesul de administrare a probatoriului și generează încălcări ale drepturilor și libertăților fundamentale ale părților și altor participanți la procesul penal.

Pentru a soluționa aceste probleme, se propune completarea proiectului de lege cu amendamente la art. 56 din Codul de procedură penală, după cum urmează:

1) alin. (2) se completează cu textul „, , ia măsuri pentru a asigura efectuarea sub toate aspectele, complet și obiectiv a urmăririi penale.”;

2) se completează cu alin. (2²), cu următorul cuprins:

„Indicațiile conducătorului organului de urmărire penală în cauzele penale se dau în scris ofițerului de urmărire penală, sau după caz, conducătorului organului de urmărire penală ierarhic inferior, poartă caracter obligatoriu și sunt executorii, cu excepția cazurilor în care au fost contestate imediat sau au fost anulate de către procurorul care conduce urmărirea penală sau de către procurorul ierarhic superior.”;

3) la alin. (2³), după cuvântul „metodică” se introduce sintagma „și ajutor practic”;

4) se completează cu alin. (2⁴), (2⁵) și (2⁶), cu următorul cuprins:

„(2⁴) Conducătorul organului de urmărire penală ierarhic superior este în drept, în baza sesizării procurorului sau a petițiilor părților în proces, să solicite organului ierarhic inferior cauzele penale pentru control.

---

¹ https://www.constcourt.md/public/ccdoc/decizii/d_178_2022_176g_2022_rou.pdf

(2⁵) Conducătorul organului de urmărire penală ierarhic inferior este obligat, în baza sesizării procurorului sau a petițiilor părților în proces, să pună la dispoziția conducătorului organului de urmărire penală ierarhic superior cauza penală pentru control, comunicând acest fapt procurorului care conduce urmărirea penală.

(2⁶) Dacă nu este de acord cu decizia adoptată de către procuror în cadrul urmăririi penale, conducătorul organului de urmărire penală este în drept să o conteste la procurorul ierarhic superior, înaintând în scris obiecțiile și argumentele sale, însoțite de materialele aferente.”;

5) alin. (5) se abrogă.”.

Propunerile expuse se argumentează prin faptul că, în mare parte, anume conducătorul organului de urmărire penală are tangență directă cu ofițerii de urmărire penală și asigură efectuarea sub toate aspectele, complet și obiectiv a urmăririi penale, precum și acordă ofițerilor de urmărire penală ajutorul practic și asistență metodică la efectuarea urmăririi penale, inclusiv cel de urgență (în timpul serviciului nocturn).

Mai mult ca atât, se comunică că ofițerii de urmărire penală care au un stagiul de muncă până la 3 ani, în unele cazuri, pot admite abateri procesuale din lipsă de experiență profesională. Or, conducătorii organelor de urmărire, la moment, nu au dreptul să dea indicații în procesul penal, iar procurorii, în special pe timp de noapte, sunt în imposibilitate de a asigura efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, complet și obiectiv și pentru a acorda ajutor practic sau asistență metodică de urgență ofițerilor de urmărire penală.

Totodată, este de menționat că conducătorul organului de urmărire penală ierarhic superior pe de o parte este lipsit de dreptul de a lua cauzele penale la control, iar pe de altă parte, are obligația de a examina procedurile disciplinare pornite de către procurori. Astfel, se creează confuzii și impedimente grave în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

În același context, se reliefează că conducătorul organului de urmărire penală ierarhic superior nu își poate executa atribuțiile sale directe stabilite la art. 56 Cod procedură penală, deoarece i se interzice să ia cauzele penale la control. Prin urmare, este în imposibilitate să acorde asistență metodică ofițerilor de urmărire penală dacă nu are acces la materialele cauzei penale.

4. La pct.16, se comunică despre o neclaritate în partea ce se referă la mecanismul instituit prin amendarea art. 59 alin. (2) și (3), prin care recunoașterea ca parte vătămată să fie realizată prin încheierea instanței de judecată. Autorul proiectului menționează în Nota informativă la proiect că, în ipoteza în care victima în ședința de judecată solicită instanței recunoaștere ei în calitate de parte vătămată, soluția instanței, evident va fi emiterea încheierii de recunoaștere a victimei în calitate de parte vătămată, cu explicarea drepturilor și obligațiilor pe care le are.

Totuși, art. 58 din Codul de procedură penală nu reglementează dreptul victimei de a participa la judecarea cauzei, respectiv, nu este posibil și realizabil ca victima să solicite recunoașterea ei în calitate de parte vătămată în cadrul unei ședințe de judecată.

Este de menționat că Titlul II, Capitolul I din Partea Specială din Codul de procedură penală care reglementează condițiile generale ale judecării cauzei nu prevede participarea victimei la judecarea cauzei, fiind indicat doar la art. 323 participarea părții vătămate la judecarea cauzei și efectele neprezentării ei.

5. La pct. 17, se reiterează argumentele potrivit cărora nu se susține modificarea art. 60 alin. (1), or prin oferirea posibilității părții vătămate de a lua cunoștință cu materialele dosarului la orice etapă a procesului penal se încalcă principiul confidențialității urmăririi penale. Restricțiile privind accesul la materialele cauzei penale la etapa începerii urmăririi penale și pe durata acesteia sunt justificate de necesitatea păstrării confidențialității datelor deținute de către autorități și a protejării drepturilor altor persoane (Oleksiy Mykhaylovych Zakharkin împotriva Ucrainei, 24 iunie 2010, § 72)².

În același context, nu se susține amendamentul propus la pct. 24, în partea ce ține de completarea alin. (1) art. 80 din Codul de procedură penală cu subpct. 8). Astfel, se remarcă că această normă afectează grav confidențialitatea urmăririi penale. Mai mult, ținându-se cont de faptul că această posibilitate nu este prevăzută pentru bănuit/învinuit sau reprezentantul legal al acestuia, pot fi create premise de încălcare a principiului contradictorialității procesului penal, care prevede expres că părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură.

Adițional, se menționează că potrivit Deciziei Curții Constituționale de inadmisibilitate a sesizării nr. 135a/2020 privind controlul constituționalității unor dispoziții din Codul penal și Codul de procedură penală (confidențialitatea urmăririi penale), Curtea nu a constatat existența unei restricții *cvasiabsolute* de acces la materialele urmăririi penale conform art. 60 alin. (1) subpct. 7).

6. La pct. 18, se comunică despre dezacordul cu privire la modificarea art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală, or norma propusă va genera interpretări, întrucât nu este clar care informații sau copii la documente pot fi eliberate apărătorului și la care etapă a procesului penal. Astfel, se prezumă că apărătorul va putea să aibă acces la toate materialele cauzei penale până la terminarea urmăririi penale, fapt care va fi în contradicție cu prevederile art. 293 din Codul de procedură penală.

Prin urmare, se impune clarificarea aspectelor ce țin de actele procesuale ce pot fi eliberate apărătorului la etapa procesului penal. De altfel, art. 68 alin. (1) subpct. 10) din Codul de procedură penală prevede expres că apărătorul are dreptul să ia cunoștință de materialele cauzei penale din momentul terminării urmăririi penale și să noteze orice date din dosar, să facă copii.

Din motivele de drept și de fapt, se comunică dezacordul în privința pct. 24, ce se referă la completarea art. 80 alin. (1) din Codul de procedură penală cu subpct. 18).

---

² https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=113679&lang=ro

7. La pct. 19, se propune ca la art. 69 alin. (1) din Codul de procedură penală, să fie menținută inclusiv norma actuală din Codul de procedură penală cu privire la obligativitatea participării apărătorului la procesul penal în cazul în care bănuitul, învinuitul, inculpatul nu cunoaște limba în care se desfășoară procesul. Prin prevederea propusă se va acorda posibilitatea părților alolingve să își exercite pe deplin dreptul la apărare, or lipsa interpretului/traducătorului în procesul penal este recunoscută ca o eroare gravă care duce la nulitatea absolută a actelor procesuale.

8. La pct. 30, în conținutul amendamentului propus la alin. (1) art. 104 din Codul de procedură penală, se propune ca audierea bănuितului să fie înregistrată prin mijloace audio și video în condițiile art. 115 din Codul de procedură penală. Se precizează că aceste norme sunt în contradicție, or pe de o parte, norma vizată supra prevede că audierea se înregistrează prin mijloace audio și video în condițiile art. 115, adică norma este obligatorie, iar pe de altă parte, art. 115 din Codul de procedură penală prevede că la audierea bănuितului, pot fi aplicate înregistrări audio și video, adică legiuitorul lasă la discreția bănuितului sau organului de urmărire penală de a decide înregistrarea audierii. Astfel, pentru a exclude această contradicție, este necesar ca teza a 4-a din alin. (1) art. 104 din Codul de procedură penală să fie expusă într-o nouă redacție, cu următorul conținut: „Audierea bănuितului, învinuitului, inculpatului poate fi înregistrată prin mijloace audio și video în condițiile art. 115, iar suportul informațional care conține înregistrarea se anexează la procesul verbal al audierii.”.

Suplimentar, se comunică că subdiviziunile Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne nu sunt dotate cu echipament pentru înregistrarea audio și video, fapt care ar putea genera încălcarea legii, în cazul adoptării ei în varianta propusă.

9. La pct.34, care vizează modificarea art. 110¹ alin. (1)¹ lit. a), se propune ca sintagma „1 oră” să se substituie cu sintagma „2 ore”, iar sintagma „2 ore” cu sintagma „3 ore”. Reieșind din faptul că audierea martorului minor implică aplicarea unor proceduri speciale de audiere care durează în timp, este necesară extinderea termenului pentru efectuarea acțiunii în cauză.

10. La pct. 44, în contextul amendării art. 167 din Codul de procedură penală, se insistă repetat asupra stabilirii termenului de până la 6 ore pentru întocmirea procesului verbal de reținere și pentru situația în care persoana este reținută într-o regiune îndepărtată de sediul organului de urmărire penală care gestionează cazul, iar pentru escortarea persoanei reținute este necesar un termen mai mare de 3 ore. Termenul de 3 ore de la momentul privării ei de libertate reprezintă în sine un vacuum juridic absolut or, reținerea faptică include nu numai „prinderea fizică” a bănuितului și privarea acestuia de dreptul de a se deplasa liber, dar și aducerea acestuia la organul de urmărire penală pentru întocmirea „reținerii procesual-penale”.

Se constată că termenul de 3 ore este unul prea limitat pentru ca organele statului să își poată îndeplini cu diligență obligațiile pozitive privind protecția persoanei în cazul privării ei de libertate or, acestea ar trebui să întreprindă măsuri corespunzătoare pentru a proteja toate persoanele aflate sub jurisdicția sa împotriva oricărei ingerințe ilegale în

exercițiul acestui drept (El-Masri împotriva fostei Republici Iugoslave a Macedoniei [MC], § 239).

Reieșind din cele expuse, se propune ca după textul „frontierei de stat” să fie completat cu textul „sau în altă regiune îndepărtată, dacă pentru escortarea persoanei reținute către organul de urmărire penală care examinează cazul este necesar mai mult de 3 ore.”.

11. Punctele 51, 78, 85, 87, care se referă la amendarea art. 199 alin. (3), art. 288 alin. (2), art. 308 alin. (7) și art. 321 alin. (5) din Codul de procedură penală sunt inoportune, deoarece actualmente, în cazul în care persoana se eschivează de la primirea citației sau nu poate fi identificată de către organul de urmărire penală sau de instanță, există deja un mecanism viabil ce constă în instituirea consemnului la frontieră. Respectivul mecanism a fost deja stabilit prin Acordul de cooperare nr. 3619 din 05 martie 2021 încheiat între Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Inspectoratul General al Poliției ale Ministerului Afacerilor Interne. Urmare interoperabilității între Registrul informației criminalistice și criminologice (RICC), gestionat de către Serviciul Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne și Sistemul informațional integrat al Poliției de Frontieră (în continuare - SIIPF) are loc schimbul zilnic al sintezelor operative ale situațiilor pentru 24 ore, conform domeniului de competență.

La fel, urmare schimbului de date în SIIPF în mod automatizat, în privința persoanelor declarate în căutare, inclusiv cele în privința cărora a fost emisă ordonanța de aducere silită, se instituie consemne cu sarcina „REȚINUT”, fapt ce presupune, reținerea persoanei de către poliștii de frontieră și transmiterea către organul de urmărire penală.

12. La pct. 57, nu se susține amendamentul propus la art. 241¹, în modalitatea în care acesta presupune citarea persoanelor. Propunerea dată nu este justificată și provoacă neclaritate, prin faptul că urmează să distorsioneze în totalitate definirea consemnului de informare, fiind limitat considerabil caracterul conspirativ și posibilitățile organelor de stat implicate în procesul vizat, în special a angajaților cu atribuții în activitatea specială de investigații.

Se specifică că consemnul de informare, presupune de fapt, informarea inițiatorului consemnului la frontieră despre faptul traversării frontierei de stat a persoanei/mijlocului de transport (cu furnizarea datelor despre punctul de trecere, direcția de deplasare, data, ora etc.), fără a deconspira intenția de a realiza în privința persoanei anumite măsuri. Posibilitățile acestui tip de consemne este utilizat la momentul actual de către organele de urmărire penală, în vederea descoperirii acțiunilor ilegale în cadrul cauzelor penale în modalitatea în care se întreprind măsuri de conspirație pentru nedivulgarea verbală sau sub altă formă a informației.

13. Subsidiar, alin. (3) al aceluiași articol contravine activităților efectuate în vederea realizării pct. 13.2.3 din Planul de acțiuni pentru anii 2021-2022 privind implementarea Strategiei naționale de prevenire și combatere a traficului de ființe umane pentru anii 2018-2023, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 461/2018. Este de

menționat că în acest sens a fost constituit un grup de lucru din care fac parte reprezentanții Procuraturii Generale, Ministerului Justiției și Ministerului Afacerilor Interne, care au realizat o analiză în luna aprilie 2022, în acest sens. Astfel, se comunică că primul executor al activității menționate din Plan (reprezentantul Procuraturii Generale) urma să prezinte rezultatele analizei efectuate și soluțiile identificate în comun cu toate instituțiile responsabile, fapt care a fost realizat parțial.

Se atrage atenția asupra nerespectării prevederilor art. 28 alin. (2) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, potrivit cărora în temeiul prevederilor documentelor de politici, al propunerilor inițiale, al studiilor de cercetare, precum și în baza analizei *ex ante*, persoana responsabilă de elaborarea proiectului actului normativ sau, după caz, grupul de lucru determină conceptul și stabilește categoria și structura actului normativ. Prin urmare, propunerile înaintate nu pot fi acceptate până la înlăturarea deficiențelor indicate.

Concomitent, pornind de la definiția consemnului la frontieră, enunțat la art. 3 din Legea nr. 215/2011 cu privire la frontiera de stat a Republicii Moldova, coroborat cu pct. 7 subpct. 3) din Anexa nr. 7 (Regulile privind instituirea consemnului la frontieră) la Hotărârea Guvernului nr. 297/2017 pentru implementarea Legii nr. 215 din 4 noiembrie 2011 cu privire la frontiera de stat a Republicii Moldova, se constată următoarele.

Consemnul la frontieră se consideră instituit din momentul introducerii informației din actul de dispoziție în SIIPF. Astfel conform pct.7 subpct.3) din actul normativ prenotat, actul de dispoziție va conține măsurile ce urmează a fi luate în privința persoanelor, în timpul efectuării controlului la trecerea frontierei de stat.

În această ordine de idei, se menționează că, în ipoteza operării amendamentelor propuse în prezentul proiect, sunt instituite reguli corespunzătoare efectuării procedurii de citare la frontiera de stat, care urmează a fi întreprinse de către polițiștii de frontieră. Pe cale de consecință, se atestă riscul exercitării unor atribuții improprii de către angajații Poliției de Frontieră, care în mod vădit, le depășesc pe cele atribuite în mod legal prin prisma art. 6 din Legea 283/2016 cu privire la Poliția de Frontieră. Or, datorită rigorilor aferente citării, de către polițiștii de frontieră nu va putea fi asigurată eficiența efectuării procedurii din speță, precum și va amplifica considerabil volumul de muncă, care în perioada actuală, este unul exorbitant din motivul implicării în procesul de gestionare a fluxului de migrație.

Totodată, se remarcă că proiectul nu include prevederi clare în partea ce ține de delimitarea caracterului măsurilor impuse prin consemnul la frontieră, fapt ce creează confuzii în ceea ce privește acțiunile necesare care trebuie să fie întreprinse de către angajații Poliției de Frontieră, în vederea instituirii conforme a consemnelor la frontieră în SIIPF, precum și executarea sarcinii consemnului, urmare declanșării acestuia. La fel, se comunică că, în cazul în care persoana se eschivează de la primirea citației sau nu poate fi identificată de către organul de urmărire penală sau de instanță, există un mecanism viabil ce constă în instituirea consemnului la frontieră, fapt ce presupune, reținerea persoanei de către polițiștii de frontieră și transmiterea către organul de

urmărire penală. Astfel, se remarcă că, mecanismul menționat constituie o acțiune ce urmează a fi realizată după epuizarea tuturor căilor legale de citare a persoanei.

În urma celor expuse, în vederea valorificării corespunzătoare a consemnului, ca parte componentă a procesului penal, se insistă asupra continuării realizării activităților și implicarea tuturor autorităților ce au în componență organe de urmărire penală pentru a lua de comun acord o decizie în vederea executării pct. 13.2.3 din Planul de acțiuni pentru anii 2021-2022 privind implementarea Strategiei naționale de prevenire și combatere a traficului de ființe umane pentru anii 2018-2023, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 461/2018. Acest fapt va asigura elucidarea multiaspectuală a subiectului supus examinării și promovarea unui proiect de act normativ, care nu va fi în contradicție cu cadrul normativ național.

14. La pct. 63, ce se referă la amendarea art. 259 alin. (2) din Codul de procedură penală, se propune ca respectarea termenului de urmărire penală într-o cauză concretă să fie asigurată de către conducătorul organului de urmărire penală. Luându-se în considerare atribuțiile limitate ale conducătorului organului de urmărire penală în ceea ce privește competența sa de a interveni în procesul de urmărire penală, se precizează că acesta nu poate da indicații, nu poate stabili termeni de executare a unor acțiuni în cauza penală, respectiv nu are pârghii legale de a asigura respectarea termenului de urmărire penală într-o cauză concretă.

În context, pentru a asigura respectarea termenului de urmărire penală se impune aprobarea propunerilor înaintate pentru modificarea art. 56 din Codul de procedură penală. Subsidiar, pentru a se putea asigura respectarea termenului de urmărire penală de către conducătorul organului de urmărire penală, acesta ar trebui să cunoască în totalitate toate datele din dosar, în special complexitatea cazului, comportamentul participanților la proces etc.

În reflecția celor expuse supra, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului specifică că autoritățile statului, au o responsabilitate deosebită în ceea ce privește asigurarea respectării duratei rezonabile a procedurii penale, întrucât acestea sunt considerate în primul rând, responsabile pentru aplicarea efectivă a dispozițiilor Convenției în dreptul intern iar în aceste împrejurări, acestea poartă răspunderea de rigoare.

15. La pct. 66, nu se susține abrogarea art. 262 alin. (1) subpct. 3¹) din Codul de procedură penală, or din reieșind din argumentele invocate de către autor în conținutul Sintezelor obiecțiilor și propunerilor, se concluzionează despre confundarea instituției denunțului cu cea a sesizării organului de urmărire penală prin procesul-verbal cu privire la constatarea infracțiunii întocmit de către organele de constatare.

Atribuirea statutului de organ de constatare organelor prevăzute la art. 273 alin. (1) s-a efectuat pentru a nu se pierde momentul operativ al documentării faptelor comise de către o anumită persoană. Adicional, se comunică că scopul instituirii unei asemenea modalități de sesizare este de a administra toate probele necesare pentru stabilirea adevărului, rapiditatea investigării circumstanțelor cazului și ulterior pornirii urmăririi penale, or art. 273 alin. (2) din codul vizat reglementează faptul că organele de

constatare au dreptul să rețină făptuitorul, să ridice corpurile delictelor, să solicite informațiile și documentele necesare pentru constatarea infracțiunii, să citeze persoane și să obțină de la ele declarații, să dispună efectuarea constatărilor tehnico-științifice și medico-legale, să procedeze la evaluarea pagubei și să efectueze orice alte acțiuni care nu suferă amânare, cu întocmirea proceselor-verbale, în care se vor consemna acțiunile efectuate și circumstanțele constatate. Actele de constatare întocmite de aceste organe constituie mijloace de probă.

Este de reliefat că, în cazul în care se va admite abrogarea subpct. 3¹⁾ din articolul enunțat, organele de constatare prevăzute la art. 273 alin. (1) ar trebui să denunțe de fiecare dată când dețin informații cu privire la o infracțiune, conform domeniului de competență. Prin urmare, se remarcă că drepturile acordate organelor de constatare conform Codului de procedură penală nu sunt identice cu drepturile pe care le are un denunțator, din aceste considerente nu se susține opinia autorului proiectului potrivit căruia procesul verbal cu privire la constatarea infracțiunii întocmit de către organul de constatare este identic cu procesul verbal în care se consemnează denunțul făcut de către o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni.

Astfel, în cazul sesizării organului de urmărire penală conform art. 262 alin. (1) subpct. 3¹⁾ din Codul de procedură penală, sesizarea are loc numai după ce datele despre săvârșirea unei infracțiuni au fost verificate și consemnate într-un proces-verbal de către organul de constatare, conform competenței.

În această ordine de idei, existența acestei forme de sesizare, respectiv a procesului – verbal în care se materializează această manifestare de voință a organului de sesizare, reprezintă condiția *sine qua non* pentru ulterioara începere a urmăririi penale, astfel cum rezultă din prevederile art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, și anume că organul de urmărire penală sesizat în vreunul din modurile prevăzute în art. 262 și 273 dispune în termen de 30 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă cel puțin o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informând despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.

16. La pct. 79, nu se susține modificarea alin. (2) art. 293 din Codul de procedură penală, în partea ce ține de expedierea părților, prin intermediul poștei electronice, o copie scanată a materialelor cauzei penale. Această sarcină presupune tergiversarea termenului de urmărire penală, în special în cazurile în care cauza penală conține mai multe volume. De asemenea, nu este clară modalitatea de funcționare a acestei norme, precum și necesitatea includerii acesteia, în eventualitatea în care urmează a fi implementat dosarul electronic.

17. La pct. 133, care vizează includerea procedurii acordului de colaborare în Partea Specială din Codul de procedură penală și per ansamblu, amendamentele din proiect care se referă la procedura prenotată, necesită a fi revizuite în totalitate, deoarece procedura în cauză este confuză, echivocă și lasă loc de interpretări. Nu se neagă oportunitatea reglementării procedurii privind acordul de cooperare, însă nu este concis

care sunt acțiunile care trebuie să le întreprindă învinuitul pentru executarea acordului de cooperare la faza de urmărire penală și care sunt acțiunile care trebuie să le întreprindă inculpatul la faza de judecare a cauzei.

Mai mult ca atât, nu este explicit reglementat care sunt acțiunile care trebuie să le execute inculpatul după pronunțarea sentinței de condamnare, or autorul proiectului prevede la art. 509⁸ alin. (2) din proiect că instanța de judecată trebuie să constate, pe lângă datele prevăzute la art. 509 din Codul de procedură penală, dacă inculpatul înțelege consecințele neexecutării acordului de cooperare după pronunțarea sentinței de condamnare. Rațional, în asemenea circumstanțe, judecătorul până la pronunțarea unei sentințe și stabilirea unei pedepse ar trebui să se bazeze în primul rând dacă au fost executate prevederile acordului de cooperare or, autorul proiectului instituie la art. 509³ alin.(2) din proiect că acordul de cooperare este o tranzacție încheiată, la propunerea procurorului, între procurorul șef al procuraturii specializate și învinuitul persoana fizică care își recunoaște vina și dorește să coopereze cu organul de urmărire penală, prin facilitarea identificării și tragerii la răspundere penală a altor persoane, în schimbul unei pedepse reduse și forma de executare a acesteia.

Subsidiar, nu este pregnant rolul instituirii art. 509¹⁰ din proiect privind anularea condamnării în baza acordului de cooperare în cazul în care condamnatul nu execută condițiile stabilite în acordul de cooperare or, însăși noțiunea de condamnat presupune faptul că în privința acestuia a fost emisă o sentință definitivă, parțial sau integral, de condamnare. Totodată, nu este evident în ce mod se va anula o hotărâre a instanței de judecată, în cazul în care condamnatul nu execută condițiile stabilite în acordul de cooperare or, legislația penală nu prevede o asemenea instituție. Suplimentar, nu este clar în ce modalitate procurorul va urmări executarea condițiilor stabilite în acordul de cooperare de către condamnat.

Se evidențiază că la art. 509⁵ din proiect, este reglementat faptul că acordul de cooperare va cuprinde și elementele prevăzute la art. 506 alin. (1), *per a contrario*, art. 506 alin.(1) din Codul de procedură penală prevede doar faptul că instanța de judecată examinează acordul de recunoaștere a vinovăției în ședință publică, cu excepția cazurilor în care, conform legii, ședința poate fi închisă.

Art. 509⁹ alin. (1) din proiect reglementează că după examinarea acordului de cooperare, instanța de judecată adoptă una din soluțiile prevăzute la art. 509¹ sau art. 509², însă este de menționat că nici în prevederile actuale din Codul de procedură penală și nici în cele ale proiectului nu se regăsesc art. 509¹ și 509². Pe cale de consecință, se recomandă amendarea proiectului cu prevederi comprehensibile ce vor delimita clar procedura de implementare a acordului de cooperare la faza de urmărire penală, atunci când făptuitorul are calitatea de învinuit, la faza de judecare a cauzei, când făptuitorul are calitatea de inculpat și inclusiv la faza de executare a pedepsei, atunci când făptuitorul are statut de condamnat or, o lege trebuie să fie clară, accesibilă, previzibilă și redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane să își corecteze conduita și să fie capabilă, să prevadă, într-o măsură

rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-o anumită normă (Silver și alții împotriva Regatului Unit, pct.88).

18. Suplimentar, este necesară îmbunătățirea proiectului supus avizării la capitolul ce vizează amendarea Codului de procedură penală, prin prisma propunerilor ce urmează.

1) La art. 40, alin (4) va avea următorul cuprins:

„Demersurile cu privire la aplicarea măsurilor procesuale de constrângere și autorizarea măsurilor supuse controlului judiciar se examinează de instanța din circumscripția organului de urmărire penală care exercită urmărirea penală.”.

2) La art. 257:

a) alin. (1) va avea următorul cuprins:

„Urmărirea penală se efectuează de către organul de urmărire penală din raza teritorială de acțiune, unde a fost săvârșită infracțiunea sau, la decizia procurorului, de către organul de urmărire penală din raza de acțiune de unde a fost descoperită infracțiunea ori de unde se află bănuitul, învinuitul sau majoritatea martorilor.”.

b) alin. (4) va avea următorul cuprins:

„Procurorul ierarhic superior procurorului care participă la urmărirea penală în cauza respectivă poate dispune, motivat, transmiterea cauzei la un alt sector.”.

Aceste propuneri derivă din necesitatea includerii unor reguli ce țin expres de efectuarea urmăririi penale de către organul de urmărire penală din raza de activitate în care acesta își desfășoară atribuțiile de serviciu.

II. La art. III din proiect ce vizează modificarea Codului contravențional nr. 218/2008, se comunică că nu se susține modificarea propusă la pct. 7, ce prevede amendarea art. 443 alin. (6), or această prevedere va pune în dificultate activitatea agenților constatatori, întrucât aceștia nu sunt dotați cu mijloace tehnice audio/video, în sensul propus în proiect. Cu toate că în cadrul Notei informative, autorul proiectului argumentează modificarea art. 443 alin. (6) din Codul contravențional, se menționează că amendamentul propus este arbitrar și imposibil de aplicat în practică.

Suplimentar se propune amendarea la Codul contravențional, în sensul îmbunătățirii proiectului de lege supus avizării, după cum urmează:

1) Se propune ca în tot conținutul Codului contravențional, textul „Biroul migrație și azil” să se substituie cu textul „Inspectoratul General pentru Migrație”, or potrivit pct. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 16/2023 cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului General pentru Migrație, denumirea Biroului migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne s-a modificat în Inspectoratul General pentru Migrație.

Totodată, din motivul expus supra, se propune ca la art. 400 alin. (3⁶) cuvântul „directorul” să se substituie cu cuvântul „șeful”, iar sintagma „director adjunct” să fie substituită cu sintagma „șeful adjunct”.

2) Completarea art. 45 din Codul contravențional, cu un alineat nou, cu următorul cuprins:

„(3) În cadrul procesului contravențional, autoritatea competentă să adopte decizia se pronunță cu privire la cheltuielile judiciare (de procedură), cu titlu executoriu, aplicând regulile și criteriile privind eligibilitatea acestora prevăzute la articolul 227-229 din Codul de procedură penală.”.

Propunerea menționată oferă posibilitatea părților implicate în procesul judiciar de a solicita despăgubiri pentru cheltuielile suportate în cadrul procesului (cum ar fi onorariile avocaților, taxele de judecată, costurile de expertiză etc.). Pentru a face acest lucru, autoritatea competentă să ia decizie pe caz, aplică regulile din Codul de Procedură Penală referitoare la recuperarea cheltuielilor judiciare. Aceste reguli sunt prevăzute în articolele 227-229 din Codul de procedură penală și definesc cheltuielile judiciare eligibile pentru recuperare și procedurile pentru a le recupera. Prin urmare, în procesul contravențional, autoritatea competentă poate să decidă, la cererea părților sau din proprie inițiativă, să recupereze cheltuielile judiciare suportate de acestea, dacă acestea sunt eligibile în conformitate cu regulile din Codul de procedură penală. Această decizie trebuie să fie justificată și să ia în considerare circumstanțele cazului.

3) La art. 382, se propune la alin. (2) după cuvintele „sau se expediază prin poștă” se completează cu textul „prin serviciul de trimeri recomandate, cu recepționarea avizului de recepție”.

4) La art. 382, textul „în conformitate cu art. 229 din Codul de procedură penală”, se substituie cu cuvintele „în mod corespunzător cu art. 227-229 din Codul de procedură penală”.

5) Se completează cu un articol nou 387¹ cu următorul cuprins :

„Articolul 387¹. Partea civilmente responsabilă

(1) Parte civilmente responsabilă este recunoscută persoana fizică sau juridică care, în baza legii sau conform acțiunii civile înaintate în procesul contravențional, poate fi supusă răspunderii materiale pentru prejudiciul material cauzat de faptele contravenientului.

(2) Recunoașterea ca parte civilmente responsabilă se face prin hotărâre a agentului contravențional sau a instanței.

(3) În cazul în care se constată că, după recunoașterea părții civilmente responsabile, persoana respectivă nu poartă răspundere materială pentru prejudiciul material cauzat de către contravenient sau că din alte motive lipsesc temeiuri pentru ca persoana să fie în calitate de parte civilmente responsabilă, agentul constator sau instanța, prin hotărâre motivată, încetează participarea persoanei la proces în calitate de parte civilmente responsabilă.”.

Astfel, completarea Codului contravențional cu articolul 387¹ are ca scop reglementarea situațiilor în care o persoană fizică sau juridică poate fi considerată parte civilmente responsabilă într-un proces contravențional. Acest articol servește la clarificarea și stabilirea răspunderii materiale a unei astfel de părți pentru prejudiciul material, prejudiciului patrimonial și moral cauzat de faptele contravenientului.

Prin identificarea și recunoașterea unei părți ca civilmente responsabilă, se creează cadrul legal și procedural pentru solicitarea despăgubirii sau compensației pentru

prejudiciul suferit de către persoanele afectate de contravenție. Astfel, acest articol are rolul de a asigura că victimele sau părțile lezate pot acționa legal pentru recuperarea daunelor în cadrul procesului contravențional.

În același timp, articolul 387¹ va încorpora principiul justiției și echității în procesul contravențional, întrucât persoanele care au contribuit la cauzarea prejudiciului material pot fi identificate și pot fi implicate în procesul de răspundere și despăgubire, în conformitate cu legea și cu hotărârile instanței.

Prin urmare, acest articol este necesar pentru a reglementa și clarifica statutul părții civilmente responsabile și pentru a oferi o cale de acțiune pentru persoanele afectate să obțină repararea daunelor suferite în urma unei contravenții.

6) La art. 393, în titlu, textul „Autoritățile competente să soluționeze cauzele contravenționale” se substituie cu textul „Competența autorităților în cauzele contravenționale”.

7) La art. 394, se propune completarea cu un nou alineat, cu următorul cuprins:
„În ordinea prevăzută de art. 448 din Codul contravențional, instanța de judecată examinează contestația și se expune doar asupra temeiniciei deciziei, în limitele probelor administrate.”.

8) La art. 425 alin. (7), textul „, în partea ce ține de declarații,” se exclude.

9) La art. 431 alin. (2¹), cuvântul „reținut” se substituie cu cuvântul „ridicat”.

10) Articolul 437 se completează cu alin. (4) cu următorul cuprins:
„(4) În vederea executării încheierii judecătorești de aducere silită, pentru intrarea în domiciliul persoanei, însăși încheierea judecătorească privind aducerea silită reprezintă act care încuviințează căutarea și intrarea în domiciliu, chiar dacă o asemenea dispoziție nu este expusă în mod expres”.

11) Articolul 439 se modifică după cum urmează:

a) La alineatul (2):

După cuvintele „poate fi” se completează cu sintagma „ridicat și”;

Se completează cu litera e) cu următorul conținut ”e) în cazul în care de către executorul judecătoresc este emisă încheiere despre darea în căutare a vehiculului în condițiile articolelor 72 și 175 ale Codului de executare”;

Se completează cu litera f) cu următorul cuprins: „f) în cazul în care vehiculul este recunoscut drept corp delict;”;

Se completează cu litera g) cu următorul conținut: „g) în cazurile prevăzute de literele a)-c) vehiculul este supus ridicării și aducerii la parcare doar dacă nu este prezent proprietarul, posesorul sau reprezentantul lor, sau nu poate fi predat acestora, iar în cazul prevăzut”.

b) Alineatul (3) va avea următorul conținut:

„ (3) Dispunerea ridicării și aducerii vehiculului la stația de parcare specială sau pe teritoriul subdiviziunii de poliție, se consemnează prin decizia agentului constatat. În decizia de ridicare și aducere la parcare specială sau pe teritoriul subdiviziunii de poliție pe lângă alte date relevante cazului, în mod obligatoriu se indică:

a) data, ora și locul întocmirii deciziei;

b) numele, prenumele, funcția și semnătura agentului constatator care a decis ridicarea și aducerea vehiculului la parcare

c) tipul, modelul vehiculului, numărul de înmatriculare, iar în cazul în care vehiculul nu dispune de număr de înmatriculare, alte indice identificatorii;

d) persoana de la care se dispune efectuarea ridicării vehiculului, dacă aceasta este prezentă;

e) decizia (dispoziția) de ridicare și aducere la parcare specială sau pe teritoriul subdiviziunii de poliție a vehiculului, temeiul de fapt și temeiul de drept care au determinat ridicarea și aducerea vehiculului.

f) locul (adresa poștală) unde urmează a fi adus vehiculul la parcare specială sau pe teritoriul subdiviziunii de poliție.

Decizia de ridicare și aducere la parcare specială sau pe teritoriul subdiviziunii de poliție se întocmește în patru exemplare, dintre care unul se remite persoanei de la care s-a efectuat ridicarea, iar câte unul persoanelor care asigură transportarea și depozitarea vehiculului ridicat.

Despre aducerea vehiculului la parcare, agentul constatator informează neîntârziat serviciul de gardă al poliției. ”.

c) Se completează cu alineatul (3¹) cu următorul conținut:

„(3¹) Dispunerea restituirii vehiculului ridicat de la locul ridicării, de la stația de parcare specială sau de pe teritoriul subdiviziunii de poliție are în condițiile alineatului (5) al prezentului articol, după achitarea cheltuielilor de procedură în legătură cu aplicarea măsurii de ridicare și aducere la parcare specială a vehiculului și se consemnează prin decizia agentului constatator. În decizia de restituire a vehiculului, pe lângă alte date relevante cazului, în mod obligatoriu se indică:

a) data, ora și locul întocmirii deciziei;

b) numele, prenumele, funcția și semnătura agentului constatator care a decis restituirea vehiculului la parcare

c) tipul, modelul vehiculului, numărul de înmatriculare, iar în cazul în care vehiculul nu dispune de număr de înmatriculare, alte indice identificatorii;

d) referința la actul care confirmă achitarea cheltuielilor de procedură legate de aplicarea măsurii de ridicare și aducere a vehiculului la parcare specială;

e) decizia (dispoziția) de restituire, după caz, de la locul ridicării, de la parcare specială sau de pe teritoriul subdiviziunii de poliție a vehiculului, temeiul de fapt și temeiul de drept care au determinat restituirea, cu indicarea cui îi este restituit vehiculul.

f) locul (adresa poștală la parcare specială sau a locului aflării vehiculului pe teritoriul subdiviziunii de poliție) de unde urmează a fi preluat vehiculul ridicat.

Decizia de restituire a vehiculului ridicat se întocmește în trei exemplare, dintre care exemplarul doi pentru persoana împuternicită de a prelua vehiculul ridicat, iar exemplarul trei pentru persoana care asigură depozitarea vehiculului ridicat. Pentru aceasta agentul constatator transmite persoanei împuternicită de a prelua vehiculul ridicat exemplarul doi și trei, iar aceasta prezintă persoanei care asigură depozitarea vehiculului ridicat, pentru a confirma restituirea.”.

d) Alineatul (4) al articolului 439 va avea următorul conținut:

„(4) Transmiterea vehiculului ridicat către persoana care urmează a efectua transportarea vehiculului ridicat la parcare specială sau la subdiviziunea de poliție, transmiterea vehiculului ridicat la parcare specială sau la subdiviziunea de poliție, așa cum și restituirea vehiculului ridicat de la parcare specială sau de la subdiviziunea de poliție, se efectuează în baza actului de transmitere a vehiculului ridicat. În fiecare caz,

actul de transmitere a vehiculului ridicat v-a fi întocmit în cel puțin două exemplare, a câte unul pentru fiecare din părți și semnat de către reprezentanții părții care transmite și care recepționează vehiculul. Actul de transmitere trebuie să conțină:

- a) Data, ora și locul întocmirii actului de transmitere a vehiculului ridicat;
- b) Denumirea (numele), după caz funcția, sediul (domiciliul), numărul de telefon și semnătura persoanei care a transmis vehiculul ridicat;
- c) Denumirea (numele), după caz funcția, sediul (domiciliul), numărul de telefon și semnătura persoanei care a recepționat vehiculul ridicat
- d) tipul, modelul vehiculului, numărul de înmatriculare, iar în cazul în care vehiculul nu dispune de număr de înmatriculare, alte indice identificatorii ale acestuia;
- e) alte mențiuni.”.

e) Alineatul (5) va avea următorul conținut:

„(5) Vehiculul ridicat se restituie proprietarului, posesorului sau reprezentantului lor legal imediat după încetarea temeiurilor pentru aplicarea măsurii de ridicare și aducere la parcare a vehiculului, prevăzute la alin. (1) și (2). Cheltuielile de procedură legate de aplicarea măsurii de ridicare și aducere la parcare specială sau la subdiviziunea de poliție, așa cum și de depozitare a vehiculului sînt reparate în ordinea prevăzută de articolul 45 al Codului contravențional. Persoana care asigură transportarea și depozitarea vehiculului la parcare specială sau la subdiviziunea de poliție este îndreptățită de a solicita compensarea cheltuielilor legate de aplicarea măsurii de ridicare și aducere a vehiculului la parcare specială sau la subdiviziunea de poliție, dacă astfel de împuterniciri sunt delegate de către organul de poliție al cărui agent constatat a aplicat măsura de constrângere în cauză.

f) Se completează cu alineatul (7) cu următorul conținut:

„(7) Nu constituie măsură procesuală de constrângere și nu se aplică regulile prevăzute de prezentul articol, inclusiv și cele legate de compensarea cheltuielilor, ridicarea vehiculului în calitate de corp delict pe marginea unei cauze contravenționale sau penale. De asemenea, nu se aplică regulile cu privire la compensarea cheltuielilor legate de aducere și depozitare la parcare specială sau la subdiviziunea de poliție din momentul recunoașterii vehiculului drept corp delict, chiar dacă vehiculul anterior a fost supus ridicării în temeiurile prevăzute de prezentul articol. În asemenea situație, persoana care a dispus recunoașterea vehiculului drept corp delict este obligat în cel mai scurt timp, dar nu mai târziu de 24 ore de la dispunere să asigure preluarea vehiculului din parcare specială. Obligațiile autorității, angajatul căruia a dispus recunoașterea vehiculului drept corp delict devine debitorul obligației în legătură cu depozitarea vehiculului, și suportă cheltuielile de depozitare în raport cu persoana care asigură depozitul vehiculului până în momentul preluării vehiculului din parcare specială, potrivit tarifelor convenite de către autoritatea care a adus vehiculul la parcare specială.”.

g) Alineatul (9) v-a avea următoarea redacție:

„(9) Modul de aplicare a măsurii de ridicare și aducere la parcare sau la subdiviziunea de poliție a vehiculelor ridicate, precum și de restituire a acestora se stabilește de către Guvern. ”.

12) În vederea asigurării aducerii în concordanță a prevederilor Codului contravențional cu exigențele din Legea nr. 62/2022 cu privire la publicitate, se propun amendamente, după cum urmează.

La art. 228 alin. (2), textul „, , precum și amplasarea neautorizată pe vehicule a publicității” se exclude.

Se completează cu art. 228², cu următorul cuprins:

„Articolul 228² Afișarea ilegală a imaginilor publicitare pe/în vehiculele

(1) Afișarea fără actele prevăzute la art. 40 alin. (1) și (2) din Legea nr. 62/2022 cu privire la publicitate, a imaginilor publicitare pe/în vehiculele aflate în trafic internațional sau internațional, de pasageri sau de mărfuri, taximetre sau vehiculele destinate publicității,

se sancționează cu amendă de la 10 la 15 de unități convenționale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 20 la 30 de unități convenționale aplicată persoanei juridice.

(2) Încălcarea restricțiilor privind afișarea imaginilor publicitare pe/în vehicule stabilite la art. 40 alin. (3) și (4) din Legea nr. 62/2022 cu privire la publicitate,

se sancționează cu amendă de la 10 la 15 de unități convenționale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 30 la 60 de unități convenționale aplicată persoanei cu funcție de răspundere, cu amendă de la 35 la 65 de unități convenționale aplicată persoanei juridice.”.

Amendamentele înaintate derivă expres din exigențele stabilite în prevederile art. 40 din Legea nr. 62/2022 cu privire la publicitate.

La denumirea art. 326, se propune revizuirea sintagmei „publicitate imobiliară”, or în cuprinsul normativ al Legii nr. 62/2022 nu se regăsește o asemenea noțiune. Mai mult, deși denumirea articolului se referă expres la încălcarea prevederilor imperative legate de publicitatea imobiliară din alte acte normative, în cuprinsul normativ al articolului prenotat nu se regăsește o componentă de contravenție, în acest sens.

La art. 400 alin. (1), textul „364 alin. (2), (21), (5), (6) și (10), art. 365” se substituie cu textul „364 alin. (10)”.

Se propune revizuirea art. 423¹⁰, în ordinea argumentelor ce succed.

Se remarcă faptul că potrivit art. 400 alin. (4) din Codul contravențional, Poliția examinează și constată contravențiile prevăzute la art. 364 alin. (2), (21), (5), (6), (10) și 365. Totodată, în conformitate cu art. 35 alin. (1) din Legea nr. 62/2022 este interzisă amplasarea dispozitivelor publicitare fixe: a) pe imobilele muzeelor; b) pe arbori și/sau prin vătămarea/distrugerea de arbori; c) în interiorul rondurilor cu circulație în sens giratoriu; d) pe partea carosabilă a drumurilor publice, indiferent de categoria acestora; e) pe monumente de importanță națională sau locală, precum și în zonele de protecție a acestora; f) pe monumentele istorice, cu excepția firmelor și a mesh-urilor publicitare amplasate pe perioada efectuării lucrărilor de consolidare/restaurare în condițiile legii prenotate; g) în incinta și pe elementele de împrejmuire ale cimitirelor și ale lăcașurilor de cult; h) pe planșeele (acoperămintele) pasajelor pietonale subterane; i) pe pilonii de susținere a elementelor de semnalizare rutieră sau de circulație, cu excepția publicității temporare; j) al căror aspect poate fi confundat cu indicatoarele rutiere și cu alte mijloace de semnalizare rutieră; k) pe instalațiile de semaforizare sau astfel încât să fie

redușă vizibilitatea semafoarelor și a indicatoarelor rutiere; l) pe rețelele subterane de apă, gaze, telefonie și canalizare.

Prin urmare, în vederea respectării rigorilor art. 35 - 38 din Legea nr. 62/2022, este necesară expunerea art. 364 alin. (2) din Codul contravențional într-o nouă redacție, prin care să fie instituită o nouă componentă de contravenție, care să reglementeze sancționarea contravențională pentru încălcarea tuturor interdicțiilor și cerințelor privind amplasarea dispozitivelor publicitare fixe stabilite de Legea nr. 62/2022.

Reieșind din cele expuse, se comunică despre necesitatea abrogării unor norme juridice tangențiale obiectului de reglementare a noii componente de contravenție (de exemplu, alin. (21) și (51) din art. 364 din Codul contravențional).

Subsecvent, în temeiul propunerii expuse supra și având ca temei atribuțiile administrației publice locale reglementate la art. 30, 32, 34, 36, 40, 41 și art. 53 alin. (6) din Legea nr. 62/2022, se propune ca contravențiile cu privire la încălcarea interdicțiilor și cerințelor privind amplasarea dispozitivelor publicitare fixe stabilite de Legea nr. 62/2022 și contravenția prevăzută la art. 365 din Codul contravențional să fie constatate de către organele specializate ale administrației publice locale, respectiv este necesară modificarea art. 42310 din Codul contravențional, or este de menționat faptul că potrivit legii vizate, autoritățile administrației publice locale, urmează să adopte Regulamentul cu privire la publicitatea exterioară.

Cu referire la alin. (5) și (6) din art. 346 din Codul contravențional, se remarcă că în lumina prevederilor Codului serviciilor media audiovizuale nr. 174/2018 și art. 50 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 62/2022, potrivit căreia controlul privind respectarea legislației cu privire la publicitate se realizează de către Consiliul Audiovizualului – în limita atribuțiilor sale prevăzute de codul nominalizat pe domeniul publicității și al altor forme de comunicări comerciale audiovizuale, difuzate de serviciile media audiovizuale liniare și serviciile media audiovizuale neliniare, se consideră că este de competența Consiliul Audiovizualului tragerea la răspundere contravențională pentru comiterea ilegalităților stipulate la alin. (5) și (6) din art. 346 din Codul contravențional.

Așadar, se pledează pentru abrogarea alin. (5) și (6) din art. 346 din Codul contravențional și amendarea Codului serviciilor media audiovizuale, prin prisma reglementărilor Legii nr. 62/2022, în partea ce se referă la publicitate, inclusiv stabilirea sancțiunilor de rigoare.

III. La art. IV alin. (1), se propune ca textul „la expirarea a 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova” să fie substituit cu textul „până la asigurarea de către Guvern a dotării tehnico-materiale necesară organelor de urmărire penală”. Este de precizat că la moment, organele de urmărire penală nu sunt asigurate cu tehnica necesară pentru a efectua acțiunile de urmărire penală, ce implică înregistrarea audio și video. La fel, nu este clar mecanismul efectuării acțiunilor de urmărire penală în afara sediului organului de urmărire penală, precum și existența altor probleme legate de asigurarea tehnico-materială, inclusiv modul de instruire a ofițerilor de urmărire penală cu privire la aplicarea mijloacelor tehnice.

În final, se atrage atenția asupra exigențelor de tehnică legislativă statuate în Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative.

Secretar de stat

Digitally signed by Trofimov Igor
Date: 2023.05.26 12:32:26 EEST
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova

Igor TROFIMOV